

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER. AUTORKA SÉRIE ČERVENÁ KRÁLOVNÁ

VICTORIA AVEYARD

MOTÝL

ZACHRÁN SVET ALEBO
HO NAVŽDY POCHOVAJ

NIČITEL'
RÍŠE

I. DIEĽ

NIČITEL
RÍŠE

VICTORIA AVEYARD

NIČITEL'
RÍŠE

I. DIEĽ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

NIČITEĽ RÍŠE

Original title: REALM BREAKER

Copyright © Victoria Aveyard 2021

Agreement with Victoria Aveyard c/o New Leaf Literary and Media, Inc.,
in conjunction with her co-agent Kristin Olson Literary Agency

Translation © Romana Korenková 2021

All rights reserved.

Design © Motýl design 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2021

Zodpovedná redaktorka: Bohdana Čičmancová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2021

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme
ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-258-6

**OD VICTORIE AVEYARD VYŠLO
VO VYDAVATEĽSTVE MOTÝĽ**

*Červená kráľovná
Sklenený meč
Kráľova klietka
Vojna rodov*

Zbierka noviel – vychádza v roku 2022
Krutá koruna

Pre tých, ktorí hľadajú a nikdy nenájdu

PROLÓG

Neznáma pieseň

Žiaden živý smrteľník ešte nikdy nevidel Vreteno.

Jeho ozveny pretrvávali, na miestach pamätných alebo zabudnutých, v ľuďoch dotknutých mágiou, v bytostiach pochádzajúcich z iných ríš. Žiadne Vreteno však nezohorelo v čase. Posledné z nich bolo mŕtve už tisíc rokov. Priechody sa zatvorili, brány sa uzamkli. Vek prechodu sa skončil.

Zostala iba jediná ríša – Allward.

A tak to musí zostať, pomyslel si Andry Trelland. Pre dobro nás všetkých.

Panoš sa venoval brneniu svojho pána, ignorujúc prvú kvapku dažďa, ktorá dopadla, keď ťahoval remene a spony okolo širokej postavy sira Grandela Tyra. Andryho medovohnedé prsty zručne pracovali na dôverne známej koži a zlatej oceli. Rytierovo brnenie sa lesklo, čerstvo vyleštené, náramenník a náprsník boli vypracované do tvaru revúceho leva, znaku kráľovstva Galland.

Svit brieždenia sa začal chabo prebíjať cez jarné dažďové mrahy nahromadené na úpäť pohorí a čnejúcich hôr. Bolo to, ako stáť v miestnosti s nízkym stropom. Andry sa nadýchol a ochutnal vlhký vzduch. Okolité svet sa na neho tlačil.

Ich kone neďaleko zaerdžali, trinásť z nich bolo uviazaných v rade a schúlených, aby si udržali teplo. Andry sa k nim túžil pridať.

Spoločníci ríše čakali na čistine pod kopcom. Niektorí strážili pútnickú cestu vedúcu pomedzi stromy a čakali na nepriateľa. Iní zas hliadkovali v chráme obrastenom brečtanom, jeho biele stĺpy

pripomínali kosti dávno opustenej kostry. Rezby na ňom boli známe, vyryté písmom Starších; rovnaké písmo Andry videl v bánej Ione. Stavba bola starodávna, staršia než stará Corská ríša, postavená pre dávno mŕtve Vreteno. Jej zvonica stála v tichosti. Andry nevedel, kam kedysi Vreteno viedlo. Nikdy mu to nikto nepovedal a on nena-bral odvahu spýtať sa. Napriek tomu mu to pripomínalo vôňu, ktorá takmer vyprchala, vlnenie sily, ktorá sa stratila.

Sir Grandel stisol pery. Rytier s bledou pokožkou hodil zachmú-rený pohľad na oblohu, chrám a bojovníkov poniže.

„Nemôžem uveriť, že som sa zobudil v tejto príšernej skorej hodi-ne,“ vyprskol nekontrolovane.

Andry sťažnosť svojho mentora ignoroval.

„Všetko je hotové, pane,“ povedal a ustúpil. Prezrel si rytiera a skontroloval, či na sirovi Grandelovi nenájde ešte nejaké chyby či nedokonalosti, čokoľvek, čo by mu mohlo brániť v nasledujúcom boji.

Rytier nafúkol hrud'. Andry slúžil sirovi Grandelovi ako panoš tri roky. Bol to arogantný muž, ale Andry nepoznal žiadnych iných šer-miarov jeho schopností, ktorí by neboli pochybili tiež. Dalo sa to čakať. Všetko bolo na poriadku, od prstov ocelových čižiem sira Grandela po háanky jeho rukavíc. Skúsený rytier bol obrazom sily a statočnosti, vrcholom Levej stráže kráľovnej. Strašný a strhujúci na pohľad.

Ako vždy si Andry predstavil seba v tom istom brnení s levom na hrudi, v zelenom plášti na pleciach, s otcovým štítom pripevneným na ruke a nie k stene v matkinom salóne. *Roky nepoužívaný, pokrytý prachom, takmer rozlomený na dve časti.*

Panoš sklonil hlavu a zahnal myšlienku. „Ste pripravený.“

„Rozhodne som,“ odpovedal rytier a položil prsty v rukaviciach na rukoväť svojho meča. „Po mnohých dňoch som konečne pretiahol svoje starnúce kosti a prebehol som sa Strážkami. Ako je to dlho, odkedy sme odišli z domu, Trelland?“

Andry odpovedal bez rozmýšľania. „Dva mesiace, pane. Takmer dva mesiace.“

Grófa poznal ako svoju dlaň. Každý deň na ceste bol dobrodruž-stvom, prechádzali cez údolia, hory a divočinu až po kráľovstvá,

o ktorých sa mu ani nesnívalo. Po boku chýrnych bojovníkov s neuveriteľnými zručnosťami, samých hrdinov. Ich hľadanie sa blížilo ku koncu, bitka sa blížila. Andry sa neobával bitky, ale toho, čo bude nasledovať po nej.

Lahká a rýchla cesta domov. Cvičisko, palác, matka chorá a otec mŕtvy. Už sa nebudem mať na čo tešiť, iba na ďalšie štyri roky nasledovania sira Grandela z trónnej sály do vínnej pivnice.

Sir Grandel si nevšimol nepohodlie svojho panaša a ďalej blabol. „Vretená sa zlomili a stratené ríše sa vrátili. Všetko sú to iba táraniny. Naháňanie za detskými príbehmi,“ frflal rytier, skúšajúc si rukavice. „Prenasledovanie duchov kvôli duchom.“

Pokrútil hlavou nad svojimi Spoločníkmi pripravenými na boj, nad ich odevom a sfarbením rozmanitými ako klenoty v korune. Jeho vodnaté modré oči sa na niekoľkých z nich pristavili.

Andry sledoval pohľad sira Grandela. Ten pristál na postavách s pevným držaním tela, ktorých brnenie bolo zvláštne a spôsoby ešte zvláštnejšie. Hoci boli so Spoločníkmi ríše na ceste už mnoho dní, Andrymu niektorí pripadali úplne cudzí. Záhadní ako čarodejníková hádanka, vzdialení a neuveriteľní ako mýtus. *A stoja priamo predom mnou.*

„Nie sú to duchovia,“ zamrmlal Andry a sledoval, ako jeden z nich kráča po obvode chrámu. Vlasy mal blondavé a zapletané, postavu širokú a bol vysokánsky. Na boku mu visel veľký meč, ktorý by neudržali ani dvaja chlapi. *Dom*, pomyslel si Andry, hoci jeho skutočné meno bolo oveľa dlhšie a ťažšie sa vyslovovalo. *Ionské knieža*. „Starší sú z mäsa a krvi rovnako ako my.“

Bolo ľahké odlíšiť ich od ostatných bojovníkov. Starší boli bytosti stojacie obďaleč, dokopy ich bolo šesť a každý z nich vyzeral ako nádherná socha, líšili sa síce výzorom, ale akoby boli všetci rovnakí. Rovnako vzdialení od smrteľníkov ako vtáky od rýb. Deti rôznych hviezd, hovorili legendy. Bytosti inej ríše, uvádzalo sa v niekoľkých prameňoch.

Nesmrteľní, uvedomil si Andry.

Nestarnúci, krásni, nehynúci, vzdialení – a stratení. Ani teraz si nemohol pomôcť, musel sa uprene dívať.

Volali sa Vederania, ale pre zvyšok Strážok, pre smrteľníkov, ktorí ich poznali iba z dávnej histórie a zašlých príbehov, to boli Starší. Ich druhov bolo málo, ale v očiach Andryho Trellanda boli stále mocní.

Keď obišlo chrám, Staršie knieža zdvihlo pohľad a jeho prenikavé smaragdové oči sa stretli s panošovým pohľadom. Andry rýchlo sklopil zrak, pretože vedel, že nesmrteľní môžu počuť ich rozhovory. Líca mu očerveneli.

Sir Grandel necúvol, jeho pohľad pod prilbou bol prenikavý. „Panoš, krvácajú nesmrteľní?“

„Neviem, pane,“ odpovedal Andry.

Rytier prebehol pohľadom aj po ostatných. Starší prišli zo všetkých kútov Strážok, vystúpili z polozabudnutých enkláv. Andry si ich zapamätal rovnako ako dvoranov, aby sa sir Grandel nedal zahabiť v spoločnosti, no takisto z vlastnej zvedavosti.

Dve Staršie ženy boli napohľad nevidané bojovníčky, rovnako ako všetci ostatní. Ich prítomnosť budila v smrteľníkoch, predovšetkým v gallandských rytieroch, úžas. Andry ich považoval za zaujímavé, vzbudzujúce úctu. Rowanna a Marigon boli rovnako ako Arberin zo Sirandelu, ležiaceho hlboko v Hradnom lese. Andry odhadoval, že sú to blízke príbuzné; nasvedčovali tomu ich červené vlasy, prefíkané bledé tváre a fialové drôtené košele meniace odtiene ako hadia koža. Vyzerali ako les počas jesene, ktorý sa mení v závislosti od slnka a tieňa. Nourčania pochádzali z Hiziru, pústnej enklávy vo Veľkých pieskoch Ibalu. Andrymu sa zdali ako muž aj žena zároveň. Nemali na sebe nijaké brnenie, iba množstvo pevne uviazaného bledoružového hodvábu previazaného šnúrami z drahých kameňov. Ich pokožka bola zlatá, oči bronzové, lemované čiernym práškom a iskrivým purpúrom, zatiaľ čo ich čierne vlasy boli zapletené do zložitých vrkočov.

Potom tu bol Surim, ktorý veľa cestoval a dostal sa najďalej zo všetkých smrteľníkov i nesmrteľných. S bronzovou pokožkou a hlboko posadenými očami niesol na svojich pleciach zážitky z cesty z Tarimy s ťažký kabát, pričom jeho statný poník ho preniesol cez rozsiahlu temurijonskú step.

Dom predstavoval viac než čokoľvek iné úctu a vážnosť. Pod sivozeleným plášťom, na ktorom bol vyobrazený veľký jeleň jeho enklávy a panovníka, bol odetý v koži. Ruky mu nechránili ani rukavice, ani zbroj. Na prste mu žiaril tepaný strieborný prsteň. Jeho domovom bola Iona, ukrytá vo vytesanom údolí pohoria Calidon, kde sa Spoločníci prvýkrát zhromaždili. Andry si to pamätal veľmi jasne: večné mesto hmly a kameňa, v ktorom vládla nesmrteľná dáma v sivých šatách.

Hlas sira Grandela preťal jeho myšlienky.

„A čo kniežatá zo Starého Coru, potomkovia starej ríše?“ zasyčal, jeho slová boli ostré. „Sú to bytosti dotknuté Vretenom, ale smrteľníci ako my ostatní.“

Andry Trelland vyrástol v paláci. Dobre poznal hlas žiarlivosti.

Cortael zo Starého Coru stál sám, čižmy mal opreté o rozbitý mílnik pútnickej cesty. Nepoddajne hľadel do tieňa lesa a čakal ako vlk vo svojom brlohu. Aj on mal na sebe plášť z Iony a na jeho ocelovom náprsníku boli vytvarované parohy. Tmavočervené vlasy mu padali okolo pliec ako krv za súmraku. Neslúžil nijakému smrteľnému kráľovstvu, ale na tvári, na jeho prísnom čele a v kútikoch tenkých pier boli mierne vrásky staroby. Andry predpokladal, že môže mať okolo tridsaťpäť rokov. Rovnako ako Starší, aj on bol potomkom Vretena, syn priechodu, jeho smrteľní predkovia sa narodili pod hviezdami inej ríše.

Taký bol aj jeho meč. *Vretenná čepel*. Obnažená zbraň odrážala oblohu, plná sivého svetla, pokrytá znakmi, ktoré nikto živý nedokázal prečítať. Jej prítomnosť bola ako úder blesku.

Rytier privrel oči. „Aj oni krvácajú?“

„Ani to neviem,“ zamrmlal Andry, odtrhnúc oči z čepele.

Sir Grandel potľapkal panoša po pleci. „Možno sa to dozvieme,“ povedal a jeho ťažké brnenie zarinčalo pri každom kroku, keď zostupoval dole kopcom.

Dúfam, že nie, pomyslel si Andry, keď sa jeho pán pripojil k ostatným smrteľným Spoločníkom. Sir Grandel sa pridol k bratrancom zo Severu, dvom gallandským rytierom. Edgar a Raymon zo Severu boli

z bludného putovania rovnako sklúčením ako sir Grandel, ich unavený výraz bol presným odrazom jeho tváre.

Bress Býčí jazdec sa vtesnal medzi nich, pod prilbou s rohami mu hral na perách široký úsmev. Žoldnier podpichoval rytierov, kedykoľvek sa mu naskytna príležitosť – na ich mrzutosť a Andryho potešenie.

„Aj keď v boji možno nezdvihnete meč, mali by ste sa pred bitkou pomodliť k bohom,“ povedal hlboký hlas, jasný ako hrom.

Andry sa otočil a uvidel ďalšieho rytiera vystupujúceho spoza stromov. Okran z Kasy, žiarivého kráľovstva na juhu, sklonil hlavu, keď sa priblížil s prilbou pod jedným ramenom a kopijou pod druhým. Kasanský orol na jeho perlovobielom brnení bil do očí, krídla a pazúry mal natiahnuté, pripravené na zabitie. Okranov úsmev bol ako padajúca hviezda, ako blesk na pozadí jeho pokožky, čiernej ako uhoľ.

„Pane,“ odvetil Andry klaňajúc sa. „Pochybujem, že bohovia budú počúvať slová panoša.“

Okran zdvihol obočie. „Toto ti povedal sir Grandel z Tyru?“

„Musím sa za neho ospravedlniť. Po takej dlhej ceste je unavený, počas tých urputných týždňov prebrázdil polovicu ríše.“ Bolo panošovou povinnosťou urovnať veci svojho pána, či už hmotne, alebo slovne. „Nemá v úmysle uraziť ťa ani nikoho iného.“

„Nerob si starosti, panoš Trelland. Nie som z tých, ktorí robia z komára somára,“ odvetil rytier z juhu a mávol rukou. „Aspoň nie dnes.“

Andry zápasil s neodbytným nutkaním usklábiť sa. „Nazvali ste sira Grandela komárom?“

„Povedal by si mu to, keby som ho tak nazval?“

Panoš neodpovedal a to bola postačujúca odpoveď.

„Dobrý chlapec,“ zasmial sa Kasan, nasadil si prilbu na hlavu a sklopil ametystový chránič nosa. Postava Orlieho rytiera sa vyrysovala, pôsobil ako hrdina vykračujúci zo sna.

„Bojíš sa?“ Andry vyriekol tieto slová, skôr než ich dokázal zastať. Okranov výraz zjemnel, posilnil jeho odhodlanie. „Či sa bojím zlodeja a jeho čarodejníka?“

Kasan na chvíľu stíchol, jeho správanie bolo váhavé a hľbavé. Pozrel sa na chrám, na čistinku a Cortaela na jej okraji, ako stráži cestu. Les sa jagal od dažďových kvapiek, tiene sa menili z čiernych na sivé. Všetko naokolo pôsobilo ticho, pokojne.

„Nebezpečenstvom je Vreteno, nie muži, ktorí ho hľadajú,“ povedal jemným hlasom.

Akokoľvek sa Andry snažil, nedokázal si to predstaviť. *Zlodej mečov, potulný čarodejník*. Dvaja muži proti Spoločníkom – tuctu bojovníkov, z ktorých polovicu tvoria Starší. *Budú to jatky, ľahké víťazstvo*, povedal si a súhlasne prikývol.

Kasan zdvihol bradu.

„Starší povolali smrteľníkov z kráľovstiev a ja som odpovedal, rovnako ako tvoji rytieri. O mágii corskej krvi či Vretena toho viem málo a verím tomu ešte menej. Ukradnutý meč, prelomený priečhod? Zdá sa, že to všetko je len konflikt medzi dvoma bratmi a nie niečo, čo by sa týkalo veľkých kráľovstiev Strážok.“ Pousmial sa a pokrútil hlavou. „Ale na tom, aby som uveril tomu, čo povedal panovník Starších alebo pred čím varoval Cortael, nezáleží. Musím čeliť tomu, čo sa má stať. Riziko odklonenia od tohto cieľa je príliš veľké. Prinajhoršom sa nič nestane. Nikto nepríde.“ Jeho teplé tmavé oči sa zachveli. „Prinajlepšom zachránime ríšu, skôr než vôbec zistí, že je v nebezpečenstve.“

„*Kore-garay-sida*.“

Andry siahol po jazyku ľudu svojej matky, ktorý sa v detstve dobre naučil. Slová stekali z jeho pier ako med.

Bohovia to tak zariadia.

Zaskočený Okran zažmurkal. Potom sa rozosmial a jeho smiech bol neodolateľný.

„*Ambara-garay*,“ odpovedal a ukončil modlitbu sklonením svojej prilby. *Maj vieru v bohov*. „Panoš, nepovedal si mi, že hovoríš jazykom Kasy.“

„Matka ma ho naučila, pane,“ odpovedal Andry a narovnal sa. Mal takmer šesť stôp, ale v Okranovom štíhľom tieni sa cítil malý. Keďže Andry vyrastal v Ascale, bol zvyknutý, že si ho všimli pre jeho tmavšiu pleť, a bol hrdý na dedičstvo, ktoré jeho pleť preukazovala.

„Narodila sa v Nkonabe ako dcéra Kina Kianeho.“ Rodinu jeho matky, jej pokolenie, poznali dokonca aj v severných končinách.

„Ušľachtily pôvod,“ povedal Okran a stále sa usmieval. „Keď sa toto všetko skončí a znovu sa vrátíme do bežných kolají, mal by si ma navštíviť v Benai.“

Benai, pomyslel si Andry. Mesto z tepaného zlata a ametystu, ležiace na zelených brehoch Nkonu.

Vlasť, ktorú nikdy nevidel, nabrala tvar, v hlave mu zneli matkine príbehy. To však nemohlo vydržať. Padal chladný dážď, realitu nebolo možné ignorovať. Vstúpenie do rytierskeho stavu bolo preňho vzdialené ešte tri či štyri roky. *Pripadá mi to ako celá večnosť*, pomyslel si Andry. *A treba vziať do úvahy ešte veľa iného. Moje postavenie v Ascale, moju budúcnosť, moju česť.* Mal malú dušičku. *Rytieri sa nemôžu slobodne túlať po svete, ako sa im zachce. Musia chrániť slabých, pomáhať bezmocným a predovšetkým slúžiť svojej krajine a kráľovnej. Nie cestovať za zážitkami a pamiatkami.*

A treba myslieť na matku, v poslednom čase je taká krehká.

Andry sa nasilu usmial. „Keď sa toto všetko skončí,“ opakoval ako ozvena a zamával, keď Okran ľahkým krokom zišiel dolu z kopca po vlhkej tráve.

Dôveruj bohom.

Na úpäť veľkých hôr Allwardu Andry, obklopený hrdinami a nesmrteľnými, s určitosťou cítil bohov okolo seba. Kto iný mohol na takúto cestu poslať panaša, syna šľachtickej z cudziny a rytiera nízkeho rádu? Dediča, ktorý nezdedí žiaden hrad, ktorému v žilách nekoluje kráľovská krv.

Zajtra už nebudem tým chlapcom. Keď sa toto všetko skončí.

Na okraji čistinky sa ku Cortaelovi pridalo nesmrteľné knieža z Iony. Zmysly Staršieho sa sústredili na les. Andry už z kopca videl jeho odhodlanie.

„Počujem ich,“ povedal a jeho slová boli ako plesnutie bičom. „O pol míle ďalej. Sú iba dvaja, podľa očakávania.“

„Pokiaľ ide o čarodejníka, mali by sme byť obozretní,“ zvolal Bress. Sekera na jeho pleci odrážala svetlo z oblohy.

Nesmrtelní zo Sirandelu sa otočili a hľadeli na neho sľaby na dieťa. „Sme obozretní, Býčí jazdec,“ povedal potichu Arberin, jeho hlasu pridala váhu ťažko zrozumiteľný jazyk.

Žoldnier stisol pery.

„Červený je podvodník, ktorý sa mieša do cudzích vecí, nič viac,“ zavola Cortael bez toho, aby sa otočil. „Zazvoňte v chráme, udržujte formáciu.“ Rodák z Coru bol rodený vodca zvyknutý veliť. „Taristan sa cez nás pokúsi prekĺznuť a prelomiť priechod, kým ho nezastavíme.“

„Zlyhá,“ zahučal Dom a vytiahol z pošvy veľký meč.

Okran súhlasne udrel koncom oštetu o zem, zatiaľ čo bratrance zo Severu zarinčali štítmí. Sir Grandel sa postavil, čeluste mal zaťaté a ramená vystreté. Nesmrtelní sa zoradili, luky a čepele držali v rukách. Spoločníci boli pripravení.

Obloha sa konečne otvorila a neutíchajúci studený dážď sa zmenil na lejak. Andry sa zachvel, keď mu vlhkosť zostúpila po chrbte a prepchávala sa cez medzery v jeho oblečení.

Cortael zdvihol Vretennú čepeľ a namieril ju na cestu. Dážď postriekal meč a zakryl starodávny vzor ocele. Voda mu tiekla po tvári, ale bol ako z kameňa, čeliac svojmu osudu. Andry vedel, že Cortael je smrtník, ale v tom okamihu vyzeral nestarnúci. Bol ako stratený kúsok ríše, zahliadnutý iba na chvíľku, akoby cez štrbinu v zatvárajúcich sa dverách.

„Spoločníci ríše,“ povedal Cortael zvučným hlasom. Z hôr zaburácal hrom. *Bohovia Strážok sa pozerajú*, pomyslel si Andry. Cítil ich pohľady.

Dážď zdvojnásobil svoj nápor, padal ako z krhly a menil trávu na blato.

Cortael nezaváhal. „Ten zvon nezvonil tisíc rokov,“ povedal. „Odvtedy nikto nevkročil do chrámu ani neprešiel Vretenom. Môj brat chce byť prvý. Nezlyhá. Tu sa skončí zlý úmysel, ktorý ho sem doviedol.“

Meč zažiaril a odrazil vibrácie blesku. Cortael ho zovrel pevnejšie.

„V corskej krvi a Vretennej čepeľi je sila dostatočná na to, aby Vretená prešla. Je našou povinnosťou zastaviť môjho brata pred touto

skazou, zachrániť ríšu, zachrániť Strážky.“ Cortael sa striedavo pozrel na Spoločníkov. Andry sa zachvel, keď sa na ňom zastavil jeho pohľad. „Dnes bojujeme o zajtrajšok.“

Cortaelovo odhodlanie neutíšilo strach, ktorý v Andrym Trellandovi stúpala, no aspoň mu dodal silu. Aj keby bolo jeho povinnosťou iba sledovať a zmývať krv, necúvol by. Spoločníkom a Strážkam by poslušil akýmkoľvek spôsobom. Aj panoš môže byť silný.

„Ten zvon nezvonil tisíc rokov,“ zopakoval Cortael. Vyzeral ako vojak, nie ako knieža. Smrteľný človek bez pokrvnej línie, plniaci svoju povinnosť. „Nezazvoní ďalších tisíc rokov.“

Hrom zaznel znova, teraz bližšie.

A zvon zazvonil.

Spoločníci sa naraz zľakli.

„Držte sa,“ povedal Dom. Vietor sa mu pohrával so zlatistými vlasmi. „To je práca Červeného. Ilúzia!“

Zvon bol dutý aj plný zároveň, jeho zvuk znamenal volanie aj varovanie. Andry cítil jeho hnev a smútok. Zdalo sa, akoby sa ozýval vzadu a vpredu v priebehu storočí, skrz celé ríše. Istá časť v Andrym mu našepkávala, aby udržal medzi sebou a zvonom takú veľkú vzdialenosť, akú len mohol. Nohy mal však ako zakorenené, päste zaťaté. *Necúvnem.*

Sir Grandel vyceril zuby a rukou sa udrel do pŕs, oceľ zarinčala na oceli. „So mnou!“ zakričal starý bojový pokrik Levej stráže. Severania odpovedali rovnako.

Andry to pocítil v hrudi.

Z kopca zahliadol dve postavy, ktoré istým krokom kráčali po ceste a mizli medzi kvapkami dažďa. Ten, ktorý sa volal Červený, dostal príznačné meno, pretože bol zahalený v plášti farby čerstvo preliatej krvi. Mal kapucňu, ale Andry mu videl do tváre. *Čarodejník.* Bol mladý, hladko oholený, s bledou pokožkou a vlasmi ako pšenica. Jeho oči vyzerali, akoby boli červené, dokonca aj z diaľky. Keď zbadal Spoločníkov, oči sa mu zachveli a všetkých si premeral od hlavy po päty. Ústa sa mu pohybovali bez zvuku, pery vypúšťali slová, ktoré nikto nemohol počuť.

Druhý muž nemal na sebe brnenie, ale kožené rukavice a plášť farby bahna. Bol to darebák, tieň svojho brata. Prilba mu zakrývala tvár, ale nezakrývala kučery tmavočervených vlasov pod ňou.

Jeho čepeľ, dvojča Cortaelovej čepele, bola stále v pošve, zdobenej červenou a fialovou farbou, a medzi jeho prstami žiarila ako západ slnka. *Zlodej meča.*

Tak toto má byť skaza ríše, pomyslel si zmätený Andry.

Cortael držal meč zdvihnutý. „Si hlupák, Taristan.“

Zvon opäť zazvonil, kolíšuc sa vo veži.

Druhý syn Starého Coru stál potichu a počúval zvuk chrámového zvona. Potom sa usmial a jeho žiarivo biely úsmev bol viditeľný aj pod prilbou.

„Ako je to už dlho, brat?“

Cortael sa nepohol.

„Od narodenia,“ povedal Taristan, odpovedajúc zaňho. „Stavím sa, že si sa na tom dobre bavil, keď si vyrastal v Ione. Požehnaný Vretenom už od svojho prvého úderu srdca.“ Hoci bolo Taristanovo správanie ľahostajné a jeho tón takmer žoviálny, panoš videl, že je podráždený. Bolo to, ako sledovať divého psa, ktorý odhaduje cvičeného chrta. „Až doteraz.“

„Príal by som si, aby mi bolo potešením, že ťa stretávam, brat,“ povedal Cortael.

Dom po jeho boku sa zamračil. „Vráť, čo si vzal, zlodej!“

Taristan rýchlymi prstami povytiahol čepeľ po svojom boku a odhalil pár centimetrov meča. Oceľ sa leskla aj v daždi, vyryté obrysy vyzerali ako pavučina.

Zaškľabil sa. „Môžeš sa pokúsiť vziať si ho späť, ak chceš, Domacridhan.“ Staršieho celé meno mu obťažne vypadlo z úst, nestálo mu za námahu. Pokrútil mečom v pošve, všetkým sa tak vysmievajúc. „Ak si ako tvoji príbuzní, zlyháš. A kto vlastne si, aby si mi odopieral moje dedičské právo?! Aj keď som mladší, náhradník, je spravodlivé, aby každý z nás držal čepeľ našich predkov, našej stratenej ríše.“

„Toto sa skončí skazou,“ zavrčal Cortael. „Vzdaj sa a nedám ťa zabiť.“

Taristan posunul nohu, pohyboval sa s ladnosťou tanečníka, nie bojovníka. Cortael sa posunul smerom k nemu a čepeľ natiahol až k bratovmu hrdlu.

„Starší ťa vychovali takého, aký si, Cortael,“ povedal. „Ako bojovníka, učenca, pána ľudí aj nesmrteľných. Dediča, ktorý chce znovu vybudovať dávno stratenú ríšu. Urobíš presne to isté, čo som urobil ja: prinesieš Vretennú čepeľ späť k priechodu. Spojíš ríše. Dopraješ svojim ľuďom návrat do domova, ktorý nevideli celé stáročia.“ Pozrel na Doma. „Mýlim sa, Starší?“

„Prelomiť Vreteno by znamenalo vystaviť všetky ríše nebezpečenstvu. Zničili by ste svet aj seba,“ zavrčal Dom, jeho pokoj sa vytrácal.

Taristan vykročil, jeho kroky čvachtali v bahne. „Pre niektorých zánik. Pre iných sláva.“

Závoj pokoja Staršieho spadol s ľahkosťou odhodeného plášťa. „*Monštrum*,“ zúrili Dom, jeho vlastný meč bol zdvihnutý.

Taristan sa opäť zašklabil.

Teší sa z toho, uvedomil si so znechutením Andry.

Dom zavrčal. „Nemôžeš zasahovať do Vretena. Dôsledky...“

„Šetri si dych,“ povedal Cortael. „Jeho osud je dávno spečatený.“ Taristan sa zastavil.

„Môj osud je spečatený?“ zasyčal hlasom mäkkým, ale nebezpečným ako čepeľ pod hodvábom. Nazhromaždil sa v ňom hnev, tak ako sa hore nad nimi nazhromaždili búrkové mraky.

Na kopci Andry cítil, ako sa mu zrýchlil tep aj dych.

„*Vzali ťa, vycvičili a povedali ti, že si niečím výnimočný ako cisár, ktorému v žilách koluje krv Starého Coru a Vretena.*“ V Taristanovi kypel hnev. „Posledný zo starodávnej pokrvnej línie, predurčený vykonať veľké veci. Starý Cor bol tvoj, mohol si si naň nárokovať a podmaniť si ho, mohol si tam vládnuť. Aký slávny osud by to bol pre prvorodeného syna rodičov, ktorých sme nikdy nepoznali!“

So zavrčaním zdvihol obe ruky k prilbe a strhol si ju, odhaliac svoju tvár.

Andry od prekvapenia vydýchol, ústa mal pootvorené.

Dvaja bratia na seba civeli, boli zrkadlovým obrazom jeden druhého.

Dvojičky.

Hoci bol Taristan otrhaný a Cortael veľkolepý, Andry ich sotva rozoznal. Mali rovnako jemnú tvár, prenikavé oči, prísnu čelusť, tenké pery, vysoké obočie a zvláštne vyžarovanie všetkých tých, ktorí boli potomkami Vretena. Odlúčení od ostatných smrteľníkov, podobní si navzájom.

Skľúčený Cortael cúvol. „Taristan,“ povedal a jeho hlas takmer prehlušil dážď.

Zlodej mečov pomalým a dlhým pohybom vytiahol z pošvy svoju Vretennú čepeľ. Zvuk splynul s hlasom zvona, jeden silný nádych a hlboké dunenie.

„Každý sen, ktorý si kedy mal, bol už vopred daný. Každá cesta, po ktorej si kedysi kráčal, bola dopredu vybraná,“ povedal Taristan. Dážď bičoval čepeľ. „Tvoj osud bol zvolený v deň, keď sme sa narodili, Cortael. Nie môj.“

„Čo si teda vyberáš teraz, brat?“

Taristan zdvihol bradu. „Vyberám si život, ktorý som mal žiť.“ Pekelný zvon opäť zazvonil, tentoraz hlbšie.

„Dal si mi príležitosť vzdať sa.“ Taristan vykrútil pery.

„Obávam sa, že nemôžem urobiť to isté. Ronin?“

Čarodejník zdvihol ruky biele ako sneh, natiahol dlane.

Sirandelčania sa pohybovali rýchlejšie, než Andry očakával, z teivity vyleteli tri šípy. Mierili presne na srdce, hrdlo, oči. Ale pár centimetrov od Roninovej tváre šípy zhoreli. Vzduchom preleteli ďalšie šípy; Andry netušil, že dokážu letieť tak rýchlo. Šípy opäť vzbĺkli pod červeným pohľadom, zostal po nich viac len dym v daždi.

Cortael vysoko zdvihol meč, mal v úmysle rozpoliť Ronina. Taristan bol rýchlejší a odrazil úder, oceľ zarinčala na oceli. „To, čo si sa ty naučil v paláci,“ zasyčal, ich rovnaké tváre boli blízko seba, „to som sa ja lepšie naučil v bahne.“

Čarodejníkov dlane sa spojili, zaškrípala kameň, udrel ďalší hrom a bolo počuť syčanie tekutiny na niečom horúcom, ako keď olej prská

na panvici. Andryho pochytila hrôza pri pohľade na chrám, ktorý bol kedysi prázdny. Dvere, ktoré zvnútra tlačil tucet bielych rúk zašpinených popolom a sadzami, sa rozleteli. Koža na rukách pukala a praskala a pod ňou bolo vidno kosti a mokvajúce začervenané rany. Andry im nevidel do tváří a bol za to vďačný. Sotva si vedel predstaviť tú hrôzu. Zvnútra chrámu pulzovalo horúce svetlo, také jasné, až oslepovalo, keď sa tiene vyvalili z dverí a hnali sa po čistine.

Spoločníci sa otočili smerom k tomu rozruchu, ich tváre prezdali zdesenie.

„Bytosti z krajiny popola,“ zalapala po dychu Rowanna zo Sirandelu. V jej zlatých očiach sa odrážal rovnaký strach, aký cítil Andry, hoci vôbec netušil, čo tým myslela. Jej pozornosť sa na chvíľu presunula z chrámu na kone na kopci. Nebolo ťažké uhádnuť, čo si myslí.

Chcela utiecť.

Cortael s Taristanom boli spojení čepelami. Cortael zavrčal Taristanovi do tváre: „*Vreteno?*“

Jeho dvojča sa uškrnulo. „Už je prelomené, priechod bol otvorený.“ Pohyboval sa rýchlosťou blesku, lakťom vrazil Cortaelovi do tváre, bolo počuť prasknutie. Mocný lord sa zatočil, padol a z nosa sa mu vylial prúd šarlátovej krvi. „Máš ma za *idiota?*“

Dom vyskočil a zahučal bojový pokrik Starších. Pohl sa ladným oblúkom, no čarodejník zdvihol ruku a odhodil ho nabok do blata o pár metrov ďalej, pričom sa ho ledva dotkol.

Hnijúce živé mŕtvolky Vretena sa v tuctoch rútili z chrámu, padajúc jedna cez druhú. Niektoré už boli dolámané a plazili sa na polámaných končatinách, ktoré rachotili v umastenom čiernom brnení. Boli ako smrteľníci, ale vnútri boli zvrátení. Väčšina z nich zvierala v rukách bojom opotrebované zbrane: hrdzavé železné meče a vrúbkované sekery, prasknuté dýky, rozštiepené kopije. Zlomené, ale stále ostré, smrtiace. Hordu zasypali šípy, Sirandelčania stínali prvú vlnu ako kosa pšenicu. Niekoľko ich zabili, ale ich počet narastal. Okolo nich sa niesol nezameniteľný zápach dymu a spáleného mäsa a zvnútra chrámu, od Vretena, fúkal horúci vietor, ktorý prinášal oblaky popola.